

Prima instanță: Judecătoria Cimișlia, (jud. S. Aramă)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu)

Î N C H E I E R E

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Armanu Iulia împotriva lui Armanu Igor, Armanu Grigore cu privire la anularea actului juridic, partajarea averii comune în devălmășie,

și cererea reconvențională depusă de Armanu Igor împotriva Iuliei Armanu cu privire la partajarea averii comune în devălmășie,

împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Armanu Iulia și de către Armanu Igor și menținută hotărârea din 07 noiembrie 2016 a Judecătoriei Cimișlia,

c o n s t a t ă :

La 03 iulie 2015, Armanu Iulia s-a adresat în instanță cu cerere de chemare în judecată (concretizată ulterior) împotriva lui Armanu Igor, Armanu Grigore cu privire la anularea actului juridic, partajarea averii comune în devălmășie.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, la 01 iulie 2011, împreună cu soțul său Armanu Igor, au procurat autovehiculul de model „Skoda Octavia”, anul fabricării 2004, cu numărul de înmatriculare XXX.

La momentul pregătirii materialelor pentru înaintarea prezentei acțiuni în judecată, a constatat că, la 18 februarie 2015, autovehiculul în cauză a fost înstrăinat unilateral de către pârât fratelui său Armanu Grigore.

În viziunea reclamantei contractul de vânzare-cumpărare a automobilului este lovit de nulitate absolută, fiind unul fictiv și afectat de eroare, nefiind și acordul ei la înstrăinarea bunului dat. Soțul reclamantei intenționat a înstrăinat automobilul, pentru a nu fi supus partajării în cadrul procesului judiciar.

În instanța de judecată Armanu Iulia a solicitat declararea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare a autovehiculului de model „Skoda Octavia”, încheiat la 18 februarie 2015 între Armanu Igor și Armanu Grigore; partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie, după cum urmează: atribuirea în natură a autovehiculului de model „Skoda Octavia” pârâtului Armanu Igor, în schimbul sultei

în mărime de 1/2 din valoarea bunului; partajarea în natură pe cote-părți a terenului pentru construcții cu suprafața de 0,06 ha, nr. cadastral XX, amplasat în or. XXX str. XXX, cu valoarea de 3854 lei, și a apartamentului situat în or. XXX, str. XXX, ap. X, cu numărul cadastral XXX, cu suprafața de 62,2 m², cu valoarea de 52 791 de lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În cadrul examinării cauzei în prima instanță, Armanu Igor a depus cerere reconvențională împotriva Iuliei Armanu cu privire la partajarea averii comune în devălmășie.

În motivarea acțiunii reconvenționale Armanu Igor a invocat că, a încheiat căsătorie cu Armanu Iulia, la 10 iunie 2011, iar prin hotărârea Judecătorei Cimișlia din 03 februarie 2016, căsătoria a fost desfăcută.

Pe parcursul vieții de familie, au fost dobândite bunuri ce constituie proprietate comună în devălmășie, și anume autovehiculul de model „Skoda Octavia”, anul fabricării 2004, și terenul pentru construcții cu suprafața de 0,06 ha, cu nr. cadastral XXX, amplasat în or. XXX, str. XXX.

Ținând cont de faptul că vânzarea autovehiculului de model „Skoda Octavia” a avut loc în perioada când soții duceau un trai comun și aveau un buget comun, banii obținuți în urma vânzării autovehiculului au fost folosiți în interesul familiei. Respectiv, bunul care poate fi supus partajării, la momentul depunerii acțiunii de către Armanu Iulia, este terenul pentru construcții, cu suprafața de 0,06 ha, situat în or. XXX, str. XXX.

În instanță Armanu Igor a solicitat partajarea averii comune în devălmășie, și anume a terenului pentru construcții cu suprafața de 0,06 ha, cu nr. cadastral XXX, amplasat în or. XXX, str. XXX, prin atribuirea bunului în natură părții Armanu Iulia în schimbul sultei în mărime de 58 268, 50 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Cimișlia din 07 noiembrie 2016, acțiunea inițială și acțiunea reconvențională au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Armanu Iulia și de către Armanu Igor și menținută hotărârea din 07 noiembrie 2016 a Judecătorei Cimișlia.

Pentru a decide astfel instanțele au reținut că, reclamanta acțiunii inițiale nu a adus probe pertinente și admisibile ce ar confirma faptul că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat fără intenția de a produce efecte juridice, fiind unul fictiv. Or, faptul că cumpărătorul este fratele vânzătorului nu constituie un temei suficient pentru a constata că contractul este fictiv. La fel, în lipsa probelor cu privire la momentul separării soților, instanțele au evidențiat că declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare pe motivul invocat este imposibilă.

Totodată, chiar dacă automobilul a fost înstrăinat după separarea soților, reclamanta ar fi îndreptățită să solicite încasarea a jumătate din prețul bunului indicat în contractul de vânzare-cumpărare, pretenție ce nu a fost înaintată în speță, și nicidecum declararea nulității contractului și partajarea bunului.

Din motiv că partajarea în natură a apartamentului și a terenului pentru construcții, proporțional cotelor-părți de 1/2, este imposibilă, fapt stabilit prin raportul de expertiză nr. 1301-1308 din 04 iulie 2019, pretenția reclamantei cu privire la partajul bunului a fost respinsă. Mai mult, nu poate fi admisă nici pretenția reclamantei, formulată în cererea de apel, cu privire la partajarea bunurilor prin

vânzarea la licitație, or astfel de cerință nu a fost înaintată în instanța de fond.

Cu privire la acțiunea reconvențională și modalitatea de partaj propusă de Armanu Igor, instanțele au concluzionat că, legea civilă admite o astfel de împărțire a bunurilor doar la cererea coproprietarilor, în speță însă, reclamanta nu solicită să-i fie atribuite bunurile în natură în schimbul unei sulțe, iar faptul că reclamanta locuiește în localitatea unde sunt amplasate bunurile nu este esențial și determinant pentru aplicarea acestei modalități de împărțire a bunurilor.

La 09 aprilie 2020 (prin oficiul poștal), Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav, a declarat recurs împotriva deciziei din 10 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea inițială și partajate bunurile prin vânzarea la licitație cu distribuirea prețului între părți.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la pronunțarea deciziei a interpretat eronat legea.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav, inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ a recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța de

apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentei, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Armanu Iulia, reprezentată de avocatul Berezovschi Vladislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru